

“Život podle boží reže”

Pan Lednický

Příběh pana Karla Lednického se začal psát uprostřed války v roce 1942 ve Vizovicích. Už od mala byl rodiči veden k víře v Boha. K dospělé, uvědomělé víře, jako osobnímu vztahu k bohu dozrál v průběhu dospívání. Tak obstál, i když byl podroben mnohým zkouškám. K první konfrontaci s komunistickým režimem došlo již v jeho dětství po měnové reformě počátkem 50. let, která zničila jejich šanci na nový domov.

2:03 – 2:10: Byla i parcela koupená, ale při měnové reformě všechny úspory padly.

2:40 – 2:48: Rodiče přišli vlastně o všechno, parcelu prodali, plány si vzal také někdo jiný.

Životní úroveň pětičlenné rodiny se zhoršila. Otec byl režimem donucen ukončit svoji živnost. Ale i tak pan Karel po maturitě úspěšně složil přijímací zkoušky na Vysokou školu elektrotechnickou.

3:56 – 4:01: Po nějaké době přišla zpráva: „Pro velký zájem uchazečů, nejste přijat.“

4:29 – 4:46: Později jsme se dozvěděli, že vlastně v posudku, který šel semnou na tu školu byla taková větička: „Silně nábožensky zatížená rodina.“ A v tehdejší době to vlastně znamenalo stopku, pro všechno další vzdělávání.

V duchu myšlenky „co tě nezabije, to tě posílí“ vystudoval v následujících dvou letech spojařinu v Praze, kde se setkal i se svou životní láskou – budoucí manželkou Janou.

Během povinné základní vojenské služby se setkal paradoxně s naprosto odlišným přístupem k jeho víře, než jaký byl na vysoké škole. Jednoho dne si ho zavolal nadřízený...

8:15 – 8:32: On říkal: „Díval jsem se do vašich materiálů a zjistil jsem, že jste věřící člověk a já vím, že věřící nelžou, nekradou, jsou poctiví, je na ně spolehnoutí...“

8:43 – 8:49: „Tak jsem si řekl, že vy byste mohl být vhodný člověk, který by tady tuto funkci mohl vykonávat“

Po dokončení vojny se brzy oženil a nastoupil do zaměstnání v Praze - do zesilovací telefonní stanice. Jana již v Praze pracovala v Rozhlasové ústředně na Žižkově. A tak se oba stali přímými účastníky invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968. Že se něco mimořádného děje, pochopili již z toho, že běžné spojení s Košicemi nebylo možné navázat. Jejich obavy následně potvrdila stanice Československého rozhlasu...

28:15 – 28:32: Žbluňk žbluňk, žbluňk žbluňk ... Nic... A za chvíli ... Žbluňk žbluňk, žbluňk žbluňk, a to už jsme věděli, že se něco děje

Události nabírají rychlý spád. Na Ruzyni každou minutu přistávají letadla s ruskými tanky. V ulicích Prahy je slyšet střelba... Jako zázrakem se jim podaří odjet posledním vlakem domů do Roztok.

Manželství Lednických je požehnáno osmi dětmi a je neseno pevnou vírou v Boha a lidskostí. Ta se projevila i tím, že se rozhodl stát jáhnem. Ve svém dnešním životě pomáhá lidem poznat a přijmout víru. Neobyčejně ho posílila i slova starého učitele, který mu připomněl morální hodnoty jeho otce...

45:44 – 45:55: „On svůj postoj měl jistý, pevný a zdůvodněný. A přeju ti, abys podobným způsobem šel v jeho stopách.“